Ч. 149 Субота 5 (17 липня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справа грецко-турецкого мира.

Довго зволікала Туреччина чи радше її султан з заключенем мира з Грециєю, в надії, що все-таки буде могла шось більше виторгувати, як то їй хотять признати держави европейскі. Здаєсь навіть, що султан і єго тайні дорадники хотять ще й дальше ставити опір, але остаточно надійшла вже пора, в котрій грецко-турецка справа мусить бути залагоджена. Звичайно добре інформований в справах заграничних берлиньский Tagblatt так пише:

Після наших найновійших информаций справа грецко-турецкого мира увійшла в рішуче стадіюм. Не було би то зовсім коректно говорити о тім, мов би то Порті поставлено якесь ультиматум, але амбасадори в Константинополи заявили турецкому правительству з як найбільшою вагою, що они мусять на свою послідну — дуже енерґічну ноту — дістати в як найкоротшім часї зовсім певну і ясну відповідь. Здає ся, що речинець назначено на пятницю (на нинї, 16 с. м.) бо сего дня має француский амбасадор виїхати з Константинополя. На случай дальшого проволїканя Туреччиною мають амбасадори уповажнене взяти ся до якогось рода акциї, і визначити Порті речинець, обмежений лиш на кілька годин, в котрім би она мусїла рішити ся. Особливу вагу кладуть на то, щоби Туреччина заявила коротко і ясно, коли уступить ся з Тесалії. Рівночасно надано амбасадорам майже необмежене право загрозити Порті таким примусом, який будуть уважати за відповідний.

Як впрочім з добре поінформованого жерела зачувати, фіґурує межи тим також появлене ся европейских кораблів военних в Константинополи. Кажуть, що кождий того рода спосіб промусу дав би ся легко перевести, бо єсть під рукою достаточне число европейских кораблїв военних. Особливо Росия має бути у великій мірі приготовлена, так що в данім случаю може в одній хвили розпочати ся енерґічна акция. А всеж-таки в найлїпше поінформованих кругах уважають за річ певну, що Росия не взяла ся би до нічого на власну руку. То само можна також припускати і о Австро-Угорщині. Взагалї єсть межи Віднем а Петербургом безвзглядне порозуміне, котре в найновійших часах знову тим зазначило ся, що обі держави у всїм, що дотичить Всходу, поступають однаково і ділають в повній згоді.

Що-до рад, яких уділили султанови монархи великих держав европейских, доносять з Константинополя, що всї они доразджують єму рішучо зробити уступку в справі визначеня границї в Тесалії. Відповідь австрийского цїсаря вже звістна; нїмецкий цїсар відповів, що правительство нїмецке возьме ще раз під розвагу жадане султана. Нїмецке правительство казало відтак через амбасадора в Константинополи порадити в справі границї так само, як то зробив цїсар австрийский. Цар знов мав в своїй відповіди загрозити репресаліями в Малій Азиї, скоро би Турки не хотїли уступити ся з Тесалії. Султан мав тогди відповісти, що він буде старати ся увзглядними бажанє царя, але не бере на себе одвічальности за наслідок того враженя, яке зробить на цілий нарід і на войско уступлене з Тесалії.

Що-до положеня, в якім знаходить ся тепер султан, доносять до згаданої повисше ґазети з Константинополя:

В дуже добре поінформованих кругах зачинають вже сумнївати ся о тій поговірці, що так часто повтаряє ся і котрій богато людий вірить, що султан Абдул Гамід не має свободи в своїх рішенях. Настало підозрінє, що то султанови для єго обчислень дуже на руку удавати перед Европою, що нїби то він не може так зробити, як би хотїв. Коли говорено, що він би зробив деякі уступки, але боїть ся партиї войскової і магометаньского населеня, то супротив того можна навести деякі обставини, на котрі доси мало звертано уваги. Один европейский полїтик в Константинополи сказав так:

Хто знає добре відносини, той переконаний, що султан має зовсїм свобідну руку добирати собі своє окружене. Він в самім ділї відправляв від себе вже кілька разів свого найвпливовійшого любимця, але коли єго знов покликував, то робив то чей лиш з власної волї; нїхто прецї нїколи не чував, щоби єго до того примушувано. Та й хто так як мав би єго до того примушувати? Отже о якімсь обмежуваню волї султана не може бути й бесїди; може то діяти ся лиш посередно і то лиш до якогось степеня.

Що-до мінїстрів, то як-раз теперішнї мінїстри урядують вже дуже довго. В Туреччинї не важить ся нїякий мінїстер легковажити собі волю падишаха. Звістно, що ухвала ради мінїстрів не значить нїчого, скоро султан не схоче єї санкционувати. Мінїстри в Туреччинї мають ще меншу свободу діланя як деинде, а всї рішеня виходять з Ілдіз-Кіоску. Отже й Правительство не може змушувати султана, щоби він так робив, як оно хоче.

Тота же войскова партия, котру в послїдних часах люблять називати також пар-

5)

ПРИГОДИ ДОКТОРА ГОЛЬМЕСА.

Оповіданя тайного аґента.

(З англійского — Конана Дойле).

(Дальше).

II.

Чоловік з близною.

Айза Вайтне, брат покійного Ілиї Вайтне'го, доктора богословия і ректора семінариї проповідників в Сент Джорджен, курив пристрастно опіюм [1]). О скільки знаю, взяв ся він до того з дурницї в молодих лїтах, коли ще учив ся. Він читав тогди описи дра Квінсі єго снів і чувств [2]) і внаслідок того мочив свій тютюн тинктурою з опіюм, щоби тим о скілько можна осягнути такі самі наслїдки. Але з ним стало ся так, як вже не з одним перед ним: побачив, що то лекше до чогось навикнути, як знову відвикнути, отже й остав ся на довгі лїта невільником того трійла, через що єго приятелї і свояки зненавиділи єго або хиба лиш милували ся над ним. Ще виджу єго перед собою, як він сидить на крісли скулений з жовтим надутим лицем з повислими повіками і такими маленькими як головка від шпильки зіницями, ледви що ще слїд якогось нужденного чоловіка.

Одного вечера — а було то в червни 1889 — оттак під ту пору, коли чоловік зачинає позївати і споглядати на годинник, задзвонив хтось до мого дому. Я випростував ся на кріслї а моя жінка пустила свою ручну роботу на подолок, і при тім на єї лици проявило ся якесь невдоволене — Якийсь недужий — відозвала ся она. — Будеш мусїв знову іти.

Я зітхнув, бо ледви що вернув з тяжкої роботи через цілий день.

Чуємо як отвирають ся двері, хтось сказав живо кілька слів, а відтак іде скорим кроком по лїнолеум [3]). Розтвирають ся двері від нашої комнати і входить якась чорно убрана і в чорнім вельоні дама.

— Вибачайте, що я так пізно приходжу — відзиваєсь она, але нараз тратить всю силу і кидаєсь на мою жінку та з плачем ловить єї за шию.

— Ах я в страшнім положеню! — каже она — і потребую конче якоїсь помочи.

— Що се з тобою Касю Вайтне? — питає моя жінка і відслонює вельон свого гостя. — Але-ж бо ти мене перепудила, Касю! Коли ти увійшла, то я й гадки не мала, що то ти.

— Ах, бо я вже не знала собі иншої ради, як ще забігти до тебе.

То була стара істория. Хто небудь знай-

[1]) Опіюм єсть то засушений сок, який витікає з головок маку, коли їх понадрізувати на 14 днів перед тим, коли они досіють. Сок той єсть зразу білий як молоко, а відтак засихаючи стає брунатний. В Малій Азиї збирають той сок, огрівають трохи і роблять з него коржики ваги майже до двох фунтів, а в Індиї, де на збиране опіюму треба позволеня як н. пр. у нас на саджене тютюну, роблять з цьвітових листків маку і відпадків опіюму мисочки та наповняють їх опіюмом. Опіюм єсть сильною отруєю і уживає ся до всїляких важних лїків. В малій скількости опіюм оживляє, відтак успокоює і помагає від болю і корчів, але в більшій скількости запаморочує і чоловік стає як би пяний, западає в довгий і глубокий сон, в котрім має всїлякі сни і привиди. Отсї єго наслїдки стались причиною, що в деяких краях як в Індиї, Хинї, Туреччинї і Єгипті курять єго, щоби димом з него упивати ся і западати в сон. Ся пристрасть до опіюм занеслась головно з Індиї також і до Европи, іменно же до Льондону, де богато людий, особливо же з низших кляс стають ся налоговими курцями опіюму, подібно як ті пияки, що пють горівку. Хто курить опіюм через довший час, дістає загального розстрою нервів, а відтак і пораженя їх та гине. Торговля опіюмом єсть дуже велика. В самій малій Азиї збирають єго річно около 5000 куф (1 куфа=60 кільо), а кільо платить ся по 12 зр.

[2]) Англійский писатель Тома Де Квінсі (De Quinsey) написав книжку Confessions of an English opium-eater (Сповідь Англїйця, що їв опіюм).

[3]) Лежник з коркової маси до вкриваня підлоги.

тиєю военного, мимо того що о ній говорять, входить у великій політиці лиш дуже мало в рахубу. Недасть ся заперечити, що она есть і що єї бажаня доходять аж до султана, але то дуже рідкий і від многих літ вже небувалий случай, щоби она не піддала ся воли султана.

Наконець музулманьске населенє, що правда, есть трохи подразнене успіхами на поли війни і шовінізм влїз єму до голови. Але то можна сказати лиш о малій части населеня. Цїлі маси дадуть легко вести ся, бо для них есть лиш воля пророка і его наслїдника сьвятою. Коли ті маси рушають ся, коли попадають у фанатизм, то лиш длятого, що їх хтось бунтує. Бунти і різня в послїдних роках вибухали завдно тогди, коли комусь було того потреба, але зараз щезали, коли висші круги уважали то за потрібне. Так недавно, коли перервано переговори в справі мира, і держави виступили острійше, розійшла ся була чутка, що лагодить ся різня.

З того виходило би, що в Туреччинї все зависить від султана і длятого, коли держави европейскі наперли тепер на него, можна сподївати ся, що справа грецко-турецка буде остаточно вже коли не нинї то сими днями залагоджена.

Новинки.

Львів дня 16-го липня 1897.

— Іменованя. Львівский ц. к. висший суд краєвий іменував судових практикантів: Руд. Ріхтера, Володим. Іваницкого, Юл. Верещиньского, Стеф. Луковского, Тита Гоблера, Володим. Гладиловича, Винк. Рольского, Ігн. Хиляка, Ів. Герасимовича, Тад. Заячківского і кандидата адвокатури дра Едв. Кратера судовими авскультантами.

— В рускій чотирокляcовій мішаній школї ім. Маркіяна Шашкевича у Львові відбув ся вчера попис, котрим закінчено сей шкільний рік. Пописови проводив проф. університету др. Шараневич; з інтелїґенциї були: член виділу краєвого др. Савчак і о. Коновалець з Малехова. Школа ім. Шашкевича містить ся при улици Скарбківскій на поверхах другім і третім; комнати невеличкі, но досить вигідні. До школи тої учащають хлопці і дївчата; фреквенция в нїй невеличка, а ті, що ходять, то дїти найбіднїйших родичів. Попис випав дуже красно: дїти гарно співали і виголошували складно стишки. По скінченім пописї промовив до дїтий проф. Шараневич; похвалив їх працю і заохотив до дальшого труду. Ученики і учениці (учениць дуже мало, ледви кільканайцять) відспівали многолїтє Цїсареви, провідникови попису, учителям і гостям. Роботи ручні (учила панна Грушкевичівна) красні, хоч їх небогато, бо небогато учениць; спів указує також на щиру науку учительки п. Прокшівної, вправи письменні, іменно рисунки з кляси IV-ої дуже удатні. Всїх дїтий було в тій школї 112.

— Церкву сьв. Николая у Львові оглядала сими днями міска комисия під проводом віцепрезидента міста п. Шавра і при участи членів ради міскої і маґістрату. Оглянувши працю з середини і від старої улицї, рішила комисия приступити до направи склепліня і цілковитого відновленя і отинкованя будинку, а також до нового покритя даху. Церква сьв. Николая есть найстаршою у Львові.

— Огнї. В Завалові, підгаєцкого повіта, вибух дня 7-го с. м. огонь і знищив чотири селяньскі загороди. Шкода обчислена на 4000 зр. Огонь підложили дїти, що бавили ся сїрниками.

— Найдений скарб. В Почаеві і его охрестности від давних давен ходили слухи о тім, що десь в забудованях монастирских є укритий великий скарб. Тимчасом о скарбі тім були заховані як найточнїйші вісти в сусїднім, але по нашій стороні лежачім кляшторі Домінїканів в Підкамени. О місци, де мае бути скарб закопаний, довідав ся случайно в Підкамени фотоґраф К., котрий фотоґрафував там костел і кляштор. Він поїхав до Почаєва і тут зробив з настоятелем монастиря угоду, після котрої підняв ся шукати за скарбом за винагороду четвертої части знайденого скарбу. Роботи тревали кілька місяців, а спиняли їх дуже будинки монастирскі, що стоять на місци, де мав бути закопаний скарб. Вкінци натрафлено на три великі, зелїзні скрині і з великим трудом видобуто з землї. В скринях тих найдено множество великої вартости клейнотів, старої цїнної збруї, оружя набиваного золотом та дорогими камінями і готівку в старих польских і голєндерских червінцях. О скілько на-разї мож було оцїнити, скарб представляє вартість над півтора мілїона рублів. Дальші розкопи поки-що перервано, бо мури монастирскі зарисували ся і треба їх передше убезпечити, аж потому шукати дальше.

— Чесна родина. У Відни зголосив ся на полїцию маляр Франц Лянкочи. При переслуханю дізнали ся, що его жінка відсиджує кількамісячну кару за ошукаьство, а его теща запиває ся страшенно. Передвчера прийшла до дому аж о пятій годині рано в нетверезім стані і почала з зятем сварку. Зі сварки прийшло до бійки. Лянкочи впав в злість і завдав тещи такого сильного полишника, що она впала трупом. Виновника відставили до суду, а слїдство викаже правду его слів.

— Богатство і коштовне житє англійского народу показує найлїпше статя одної англійскої ґазети про уживанє рукавичок в Анґлїї. Річно зуживає Анґлїя не менче як 36 мілїонів рукавичок а три чверти того великого числа зуживають жінки. Є в Анґлїї тілько фабрик рукавичок, що в них працює 50.000 робітників. В місті Ворчестрі занимають фабрики рукавичок вісім кільометрів. Анґлїйскі жінки видають річно на самі рукавички 300—1000 зр. Як се їм можливо стілько видати гроший на самі рукавички, можна поняти, коли зважить ся, що одна пара хороших рукавичок коштує 34 зр. і більше. При тім любують ся в ясних рукавичках, котрі зуживають ся скоро. При лїцитациї виправи кн. Зомерсет найшли у неї більше як дві тисячки пар рукавичок.

— Страшний вибух кітла лучив ся в Мехику в місточку Пуебля. В хвили коли перед дверми фабрики перкалю стояло яких двіста робітників та ждало на впущенє до середини, наступив вибух великого фабричного парового кітла і змінив в миг ока цїлу фабрику в купу розвалин. Величезні кусні зелїза і камінє розлетїло ся на кількасот метрів доокола та несли всюди смерть і знищенє. На значній просторони висадило тиснене воздуха смерть і знищенє. Зпід купи розвалин добуто 20 трупів і около сорок покалїчених. Часть кітла перелетїла двіста метрів, упала на дім і розваливши его погребала під собою всїх мешканців. В оборі, що стояла недалеко фабрики з красними оказами худоби, поубивали розвалини майже всьо. Причина вибуху доси незвістна.

— Велике землетрясенє навістило вчера місто Люблянy і околицю. Перший удар дав ся чути о годинї 4 ій рано, другий сильнїйший о годинї 6-ій мін. 3. В місті настала страшна тревога. Мешканцї побуджені вибігали на улицю напів одїті. Церкви сильно ушкоджені, краєвий музей зарисував ся, богато приватних домів грозить заваленєм. Один дім, що лиш будував ся, завалив ся цїлком. В цїлім місті нема майже ні одного дому, щоби не був ушкоджений. На щасте не погиб нїхто з людий. Загальну шкоду заподіяну землетрясенєм обчисляють на $2^1/_2$ мілїона зр. Як звістно навістило було минувшого року на весну сильне

шов ся в якійсь бідї, зараз біг до моеї жінки як та нетля до сьвітла.

— Отсе ти й добре зробила, що прийшла до мене. Але насамперед напий ся вина з водою і сядь собі, а відтак все нам розкажеш. А може би ти волїла, щоби я казала Джемсови лягати спати?

— Ой то нї! бо я потребую ради і помочи доктора. То розходить ся о мого чоловіка. Від двох днїв вже нема его дома, а мене страх бере, що з ним стало ся.

Не перший то раз говорила она о своїм клопотї з чоловіком, зі мною яко з лїкарем, а з моєю жінкою, яко з давною товаришкою і повірницею ще із школи. Ми успокоювали і розважали еї як могли. Чи не знає, де єї чоловік перебуває? Чи не знає способу, яким би можна его взяти добре в руки.

Здавало ся, як би знала. Довідала ся, що в послїдних часах, коли его така слабість нападе, він заходить до якоїсь опюмової нори на найдальшій всхідній стороні міста. Доси він там запаморочував ся лиш на один день, а відтак вертав вечером домів як збитий і ледви що держав ся на ногах. Але сим разом опанувала его та пристрасть на дві доби і він без сумнїву лежав десь межи послїдною зволочею корабельною, щоби там наїсти ся того трїла або переспати его наслїдки. Там можна его було знайти, там в „золотім шиночку" при горішній Свандамскій улици, того була она певна. Але що могла она там вдїяти. Як могла она молода боязька жінка зайти в таке місце і вирвати свого чоловіка спосеред тої зволочи, яка его окружала?

Оттак мала ся річ, і в самім дїлї був лиш однїсенький вихід. Чи би я еї туди не повів? Або — чи би наконець не лїпше було, щоби я сам пішов? Таже я лїкарем еї чоловіка і яко такий маю якийсь вплив на него. Менї би то прийшло ся далеко лекше. Я дав їй слово, що до двох годин пришлю его возом домів, розуміє ся, коли его дійстно знайду в тім місци. І в десять мінут опісля не було вже мене на кріслї та у вигідній комнатї і я поїхав в справі, котра менї вже тепер здавала ся дивною, хоч аж пізнїйше показало ся, як дивною мала она ще стати.

Перша часть моеї виправи пішла без великого труду. Горішна Свандамска улиця, есть поганим заулком, схованим поза великими складовими домами, котрі тягнуть ся вздовж північної сторони ріки аж на всхід від Льондон-Брідж. Межи якоюсь старою тандитою а шинком, де продають лиш горівку, сходить ся в долину до якоїсь дїри, темної як пивниця, і оттут знайшов я ту пору, котрої шукав. Я казав візникови заждати та пустив ся сходами в долину, котрі по серединї були сильно видоптані ногами запитих, що туди раз-у-раз ходили. При мигкотячім сьвітлї олїйної лямпи знайшов я клямку та увійшов в якусь довгу низьку комору, повну брунатного диму з опіюм і уладжену як каюта для еміґрантів на кораблі з деревляннями кораблями один понад другим.

В цїлім тім домі ледви можна було розпізнати якихсь людий, що лежали доокола в дивно фантастичних поставах зі стисненими плечима, попідгинаними колїнами, позавертаними головами і позадираними до гори бородами. Від часу до часу глипнуло якесь чорне без блеску око на того, хто увійшов. З тих понурих тїний жаріли ся малeнькі червоні смуги сьвітла, то яснїйше, то темнїйше, після того як розгарало ся або догарало запалене трїло в металевих люльках. Люди ті лежали по найбільшій части як нїмі, але декотрий муркотїв собі щось під носом а инші розмавляли щось з собою якимсь дивно тихим, одностайним голосом, вимавляючи живо реченя, щоби відтак наraз замовкнути; кождий плїв своє, що єму на думку прийшло не зважаючи на бесїду другого. На другім кінци тої нори стояв малий кітлик з гранию, а коло него сидів на триніжку якийсь худий старий чоловік. Він спер ся ліктями на колїна, підпер бороду обома кулаками і дивив ся в грань, як би о нїчім не думав.

Коли я увійшов, підбіг до мене якийсь замащений Малаєць з люлькою і порцию опіюм та хотїв показати менї порожний тапчан.

— Дякую Вам, я не хочу тут лишити ся — сказав я. — Тут есть десь мій приятель Айза Вайтне і я би хотїв з ним поговорити.

На ті слова зарушало ся щось коло мене з правого боку і я почув якийсь голос. Я подивив ся і пізнав в димі пана Едварда Вайтне, котрий сидів блїдий з розчіханим волосем і як би який, що зійшов з розуму, дивив ся на мене.

— Мій Боже, то Ви, Ватзоне! — обізвав ся він. Він був в страшнім стані від наслїдків трїла і кождий нерв дрожав в нїм.

— Котра то вже година, Ватзоне?

— Незадовго буде одинайцята.

— А який же день нинї?

— Пятниця, 19 червня.

— Боже справедливий! А я гадав, що то середа. Та й середа таки. Як можете так страшити бідного чоловіка? — сказавши то закрив він собі лице руками і став голосно плакати.

— Таже я Вам по правдї кажу, що нинї

землетрясене місто Любляну і наробило там незвичайно богато шкоди. Вчерашне землетрясене дало ся чути аж в Загребі, в Хорватиї.

— О страшеннїй катастрофі зелїзничій на стациї Ґантофте в Данії, о котрій ми оногди згадували, доносять такі близші подробицї: Вид малої стациї, де лежало розбитих десять ваґонів і машина, був страшний. Наїханя двох поїздів на себе не годне описати нїяке перо. Поїзд особовий, що вертав до Копенгаґи битком наповнений участниками недїльної прогульки, стояв на стациї, коли над'їхав поспішний поїзд з Гельзінґер, що як звичайно минав ту стацию не задержуючи ся. Настала страшна хвиля: ломіт, крики, тревоги, тумани пороху і диму, кілька секунд гробової тишини, відтак стони і крик покалїчених о поміч. Удар був такий сильний, що в однїй хвили пять ваґонів всунуло ся в себе, як би то був один ваґон. Машиніст поїзду оправдує ся тим, що гальма при машинї попсували ся і що він не зрозумів сиґналу. Він і паляч вийшли цїло з того нещастя, але певна річ, що він завинив, бо сиґнал дали єму і то вчасно. — Остаточно обчислено, що погибло на місци 58 людий, а покалїчених есть 85.

Телеґрами.

Відень 16 липня. Fremdenblatt заперечує рішучо всї поголоски розпущені в послїдних часах о якійсь кризї в кабінетї, і о уступленю деяких членів кабінету.

Відень 16 липня. Єго Вел. Цїсар виїхав вчера до Ішль.

Любляна 16 липня. Вчерашне землетрясене тревало 6 секунд. В цїлім містї нема майже анї одного дому, котрий би не був ушкоджений.

Константинополь 16 липня. Розійшлась чутка, що правительство турецке постановило відкликати войско з Тесалїї вже в найблизшім часї, але домагає ся, щоби границя сягала аж до ріки Пенейос.

Переписка зі всїми і для всїх.

Д. Д. в М.: Як би то так було деинде не у нас, то ми би Вам коротко сказали: Не журіть ся! Коли Ваша донечка скінчила 6 клясу з відзначінєм, то лишіть єї дома, нехай учить ся господарства; віддасть ся і буде з неї образована господиня. Але у нас біда: наш „пан" до бідної хоч би й образованої дївчини сватати ся не буде, а селяньска дитина хоч би й богацка, але на скріз темна, не шукає собі також образованої подруги. Отже коли хочете забезпечити Вашій донечцї будучність через науку, то хиба лиш така рада, щоби она ще учила ся, кінчила де школу видїлову, а відтак старала ся вступити до учительскої семінариї і учила ся на учительку. Стан учительский то ще лиш одна у нас дорога, на котрій женщина може при помочи науки забезпечити собі яку таку будучність. Щоби Ваша донечка могла вступити до семінариї учительскої, мусить мати скінчений 15 рік житя і школу видїлову. Як би то зробити, о тім сими днями близше листовно. — **Анатоль в Др.:** 1) Певно, що то річ була би добра, але у нас нема кому взяти ся до книгарства а не так до такого дїла. В сїй справі наші гадки так сходять ся, що ми би просили Вас о подане своєї адреси, а може би ми спільно порадили ся в сїй справі; часом з такої ради може вийти щось доброго. — 2) Таких дїл нема хиба дещо (і то маленько) з лїтератури знайшлось би порозкидане у всїляких часописах. — 3) Gwido bar. Battaglia, Taras Szewczenko ледве чи де вже дістанете, бо то брошурка видана ще в 1865 р.; віднесїть ся хиба з запитанем до Ставропигійскої книгарнї і до антикварнї Іґля у Львові ул. Сикстуска.— **С. Авд. в Гляд.:** На жаль жаданих чисел вже не маємо, бо звичайно держить ся з року на рік по кілька примірників лиш до першого кварталу. Хто до того часу не зареклямує або не зголосить ся, вже не дістане. Впрочім реклямувати треба зараз, скоро якого числа не дістане ся. Прячте же пильно бодай сегорічні фейлєтони і давайте їх оправляти; зложите собі з часом гарну бібліотеку. Ґазету складайте рівненько на половину і розтинайте острим ножиком, а при оправі скажіть переплетникови, щоби складав рівненько відрізаним берогом і з того боку вже не обтинав, лиш з двох других. Коли би якийсь фейлєтон переходив поза половину, то обітніть єго по лїнїю в серединї, а зрівнайте з другими фейлєтонами там, де буде виставати білий папір. В той спосіб дасть ся зробити гарна книжка. — **М. К. в Жидачеві:** Анї один з Ваших льосів, анї давнїйше анї сего року не витягнений.

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

дїйстно пятниця, Ви нещасливий чоловіче. Ваша жінка вже два днй на Вас чекає. Встидали би-сте ся себе самого!

— Та я й встидаю ся. Але то не може бути, Ватзоне, бо я тут лиш від кількох годин, викурив може три — чотири люльки — сам вже не знаю кілько. Але піду з Вами до дому, бо не хотів би трівожити мою Касю, мою бідну любу Касуню. Подайте менї руку. Маєте який віз з собою?

— Єсть, чекає там на дворі.

— То поїду ним. Але я, бачу, ще щось винен. Заплатіть за мене, Ватзоне. Я не знаю, що зі мною дїє ся і не можу сам собі помочи.

Щоби не надихати ся тої поганої троячої пари, запер я дух в собі та ішов вузенькою стежкою помежи двома рядами сплячих і шукав за господарем. Коли я переходив попри того худого чоловіка коло кітлика з гранию, почув я, як мене хтось сіпнув за полу і тихий голос шепнув до мене: Ідіть попри мене, а відтак оглянїть ся за мною. — Я зачув ті слова зовсім виразно і глянув в долину. Нїхто не міг їх вимовити лиш хиба той старий коло мене, а він прецї сидів як би без душі і згорблений від старости як перед тим, і єго люлька від опіюм ще хитала ся єму межи колїнами, як би лише що пустив єї з увялих пальців. Я поступив ся два кроки дальше і оглянув ся Аж тепер мусів я таки всеї сили ужити, щоби запанувати над собою і не крикнути з превеликого дива. Він обернув ся плечима так, що єго нїхто не міг видїти лиш я. Він став повний з лиця, зморщки десь щезли, мутні очи Єму сьвітили ся, і той чоловік, що сидів коло грани в кітлику та тїшив ся очевидно з мого зачудуваня, був не хто инший лиш Шерльок Гольмес. Він кивнув на мене незначно, щоби я приступив ся до него, і знову, коли він лицем обернув ся до других, став з лиця такий самий старий і зморщений.

— Гольмесе! — шепнув я — а ти-ж звідки взяв ся тут в отсїй норі?

— Лиш так тихенько, як лиш можеш — відповів він — у мене слух дуже добрий. Коби ти був так ласкав, коли позбудеш ся свого нещасливого приятеля, і зайшов сюди до мене, щоби я з тобою поговорив.

— Там на дворі чекає віз.

— То відошли єго ним до дому. Можеш то зробити безпечно, бо він тепер такий як збитий і нема чого бояти ся нїякого нещастя. Я би тобі також порадив, щоби ти через візника дав знати своїй жінцї, що ти у мене. Коли схочеш трохи почекати, то я за яких пять минут вийду до тебе.

Шерльокови Гольмесови трудно було чого відмовити, бо він умів свою просьбу так виразно і з такою конечностию висказати, що скоро я лиш всадив Вайтнего до воза закінчив на тім і моє зобовязане супротив него; та й чогож міг я собі лїпшого желати, як не того, що я міг би взяти участь в якійсь дивній пригодї, однїй з тих, які у мого приятеля стали ся конечностию єго житя? До кількох хвиль написав я карточку до моєї жінки, заплатив довг за Вайтне'го, всадив єго до воза і він собі поїхав серед темної ночи.

Незадовго по тім виліз з опіюмової нори якийсь нужденний чоловічиско і коло мене станув Шерльок Гольмес. Ішов аж до другої улицї згорблений, хитав ся на всї боки і ледви волочив ноги за собою. Відтак же оглянув ся, випростував ся і розсьміяв ся сердечно.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в буднї дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в буднї дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в буднї дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в недїлї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут **від львівского**: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Кравзецкий

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.